

De kerk die nooit af is

Christus Triumfatorkerk zondag 20 februari 2022

Lezing: Lucas 6: 27-38

Voorganger: ds. Jaap van den Akker

Komen

- Welkom
- Aanvangslied: 'Zou ik niet van harte zingen' (Lied 903: 1 en 6) (samenzang)
- Moment van Stilte
- Bemoediging en groet
- Psalm van de zondag: 'Laat ieder 's Heren goedheid prijzen' (Lied 118: 1) (solo)
- Kyriegebed
- Glorialied 'Waar God de Heer zijn schreden zet' (Lied 723: 1) (samenzang)

Woord

- Met de kinderen
 - *Gebed*
 - *Gesprek*
 - *Lied: Opw voor kids – 'Alles is anders (in de ogen van God)'*
- Schriftlezing: Lucas 6: 27-38
- Lied: 'De wijze woorden en het groot vertoon' (Lied 1001) (solo)
- Preek

Deze foto verbeeldt de lezing van vandaag:

Wat zie je op deze foto? Een stad aan de zee. Enig idee welke stad? Ja, Barcelona.

In het midden van deze prachtige stad staat een kerk in aanbouw.

Ook dat weet u vast: ja, dat moet de Sagrada Familia zijn. De beroemdste kerk van Barcelona. Deze kerk, de *Sagrada Familia*, de kerk van de Heilige Familie, is nog niet af. Al gaat het de laatste jaren wel snel, en is deze foto alweer wat

verouderd. Maar hij is nog steeds niet af en misschien is dat ook wel de reden dat hij zo beroemd is. De huidige officiële opleveringsdatum is in 2026, al gelooft niemand dat hij voor 2030 af zal zijn. Daarom heeft - daarop vooruitlopend - paus Benedictus hem in november 2010 alvast ingewijd als basiliek gewijd aan de heilige familie.

In 1882 is gestart met de bouw van deze indrukwekkende basiliek in wording. En al in 1882 lag het plan, de volledige bouwtekening voor dit enorme bouwwerk klaar. Antonio Gaudí, de grote bouwmeester van Barcelona, zag toen al voor zich hoe indrukwekkend deze kerk zou moeten zijn als hij ooit af was. In zijn hoofd en op papier zag hij het al voor zich, maar toen Gaudí in 1926 overleed, was van die prachtige droomkerk nog weinig te zien. Slechts een fractie was af. En Gaudí is in zijn eigen bouwput begraven.

Deze foto symboliseert de lezing van vandaag.

Want Jezus geeft ons vandaag een bouwplan in handen. De bouwtekeningen van het Koninkrijk van God.

Jezus schetst een droomkerk. Hij is een visionair. Hij legt vandaag een blauwdruk neer van hoe het op deze wereld zou kunnen zijn- zou moeten zijn.

En net als bij de bouwtekeningen van Gaudí zullen de mensen zich bij het horen van deze boodschap hebben afgevraagd, zal het ooit zo ver komen? Is dit niet te hoog gegrepen, zo'n droomkerk, zal dat niet te veel vragen van ons - gewone stervelingen.

Gaudí heeft maar een fractie van zijn kerk af gezien. In 1926 werd hij op weg naar de bouwplaats van zijn kerk overreden door een tram en enkele dagen later overleed hij.

En Jezus?

Jezus kwam in de lezing van vorige week van de berg af en begon aan zijn Velddrede. En in die Velddrede ontvouwt Jezus de bouwplannen van het Koninkrijk van God. Het is de blauwdruk van de wereld zoals die er in Gods ogen uit ziet. De Velddrede is eerste grote preek van Jezus. Een visie op hoe het zou moeten zijn in de wereld. Het *mission statement* van zijn heilige opdracht. Hij verkondigt het Koninkrijk van God. Maar wat is er te zien van dat Koninkrijk van God, dat Jezus ons hier vandaag voor ogen houdt, als Jezus drie jaar later wordt gearresteerd, veroordeeld en de dood vindt aan het kruis? Nog minder dan van de Sagrada familia toen Gaudí er in begraven werd, vrees ik. Ja er waren een paar mensen die aan den lijve hadden ondervonden dat het Koninkrijk van God gepaard gaat met vergeving en genezing, met bevrijding en een nieuw begin. Maar zijn leerlingen die dat moesten gaan uitdragen? Ze waren allen gevluht in de hof van Getsémané en zijn trouwste volgeling, Petrus, had hem verloochend voordat de haan driemaal kraaide.

En nu dan, tweeduizend jaar later, krijgen de bouwtekeningen van het Koninkrijk al vorm in de wereld?

De vraagstellen is hem beantwoorden.

Het Koninkrijk van God zal menselijkerwijs nooit afkomen. Het blijft altijd een bouwput op deze wereld. Soms schiet het even op en wordt het wat moois, en dan stort het weer in, omdat het tegenzit, of omdat het niet goed was en we opnieuw moeten beginnen.

Mooie woorden van Augustinus, een voorbeeld van hoe te leven van Franciscus van Assisi. Hoopgevende ontwikkelingen met Nelson Mandela en Desmond Tutu en ontwapening onder Reagan en Gorbatsjov, ze worden afgewisseld met restauratie van machtsbolwerken en de terugkeer van ongelijkheid. En ondertussen loopt de spanning als maar op tussen Rusland en het Westen. Wat is dan nog het doel van deze bouwtekeningen, deze blauwdruk van het koninkrijk. Een onhaalbaar ideaal terwijl we leven in de bouwput.

Jezus scherpt in zijn bouwplannen op niet mis te verstane wijze de wet aan. Het is radicaal anders hoe Jezus denkt en spreekt. Het is deze wereld omgekeerd. Wat Jezus vraagt van wie geloven – te zegenen wie jou vervloeken, te bidden voor wie jou belagen, goed te zijn voor wie jou kwaad doen en je vijanden lief te hebben – gaat in tegen alles wat we zien. Het is onmogelijk in onze wereld en bovendien: het gaat in tegen ons gevoel voor gerechtigheid. Het kan verlamdend werken en zal het tegenovergestelde effect hebben. Dat je moedeloos achterover zakt en het bijltje erbij neergooit. Een onbereikbaar ideaal...

Toch hebben we de bouwtekeningen nodig om een doel te hebben. Om te weten waaraan je aan het werk bent, om te weten waar je voor leeft. Je hebt een doel voor ogen nodig om het vol te houden. Je moet een bouwtekening hebben, een maquette om te weten waar jij als een de vele bouwvakkers op je kleine stukje grond met je plamuurmes of elektriciteitsdraad mee bezig bent.

En als het effect van deze teksten uit de Velddrede van Lucas is dat de moed je in de schoenen zinkt, dan is er iets misgegaan. Deze tekst gaat niet om wat je allemaal nog meer moet doen, deze tekst stelt geen onmogelijke eisen aan u, aan jou, aan mij.

Deze tekst gaat over God. Deze tekst vertelt ons in welke God we geloven. Beseffen we in welke God wij hier in de kerk geloven – een God die zegent in plaats van vervloeken, die bidt voor ons en met ons, als wij niet meer weten wat we moeten zeggen. Een God die ons opzoek als wij van Hem weglopen, een God die ons liefheeft. Beseffen wij dat deze God, de Vader van Jezus

Christus, dat deze God zo is: begaan met zijn mensen een leven lang, en zelfs door de dood heen?

Dat besef doet iets met jou. God gaat in zijn liefde altijd een stapje verder dan wij ons kunnen voorstellen.

Dat maakt ons vrij. Vrij om ook op die weg te gaan. Vrij om zo'n wereld voor ogen te houden, zelfs als dat klinkt als een onbereikbaar ideaal. Want elke stap op die weg is als een stap in het koninkrijk. Elke steen in de *Sagrada Familia* die op zijn plaats wordt gezet is een onmisbare steen in dat fenomenale gebouw.

Elke keer dat het een van ons lukt om het ondenkbare te doen: je hand uitsteken naar je vijand. Geld uit te lenen zonder ook maar iets terug te verwachten, dat is een stap in Gods Koninkrijk – niet op weg naar Gods Koninkrijk, maar daar bij dat kleine stapje is, gebeurt iets van Gods Koninkrijk.

Als het tot je doordringt hoe barmhartig God is, hoe hij niet veroordeelt. Hoe hij vergeeft, dan wordt het voor ons makkelijker om dat ook te doen.

In onze tijd zou het omdenken heten, denk ik, wat Jezus hier probeert gedaan te krijgen van zijn leerlingen. Omdenken, dat is denken in mogelijkheden. Dat is durven loslaten. Dat is ook: leven in het vertrouwen dat het goed komt, en dan niet als dooddoener of stoplap. Leven in vertrouwen geeft je de vrijheid om het anders te durven doen. Om jezelf niet te belangrijk te vinden. Om als eerste de stap te zetten. Naar een ander toe. Uit te spreken wat je fout deed. Bespreekbaar te maken wat je dwars zit. En het durven voor lief te nemen dat de ander boos wordt, dat je op onbegrip stuit. Doodeng, maar die stap, die gedachte alleen al is het Koninkrijk van God. Het is een steen in het bouwwerk.

De *Sagrada Familia* is nog niet af.

En het is de vraag of hij ooit afkomt.

Volgens mij is dat ook niet erg. Misschien moet dat juist wel. Dat er altijd aan de kerk gewerkt moet worden.

Een kerk die af is, die wordt statisch. Daar mag je niets meer aan veranderen. Een prachtige heilig gebouw, maar leeft die kerk ook? Groeit die kerk ook mee met de tijd en met de mensen die er in samenkomen? Verwijst die kerk nog naar God en het Koninkrijk, of wordt dat gebouw heilig in zichzelf.

De God die wij in deze Velddrede van Lucas leren kennen is een dynamische God. Een God die het lief heeft om met ons mee te bewegen. Een God die er zo voor ons is dat Hij ons neemt zoals we zijn.

Die God is niet statisch en hoog verheven. Die God komt ons tegemoet, omdat hij dat durft: zich naar ons toe te buigen. En zo'n meelevende, zo'n bewegelijke God stelt een vraag aan ons: vindt mij.

Ontdek waar ik woon: in jullie huizen, in jullie straten en pleinen.

In je hart.

De aanwezigheid van God begeleidt het oprechte zoeken van mensen om steun en zin voor hun leven te vinden. God leeft onder ons en bevordert de solidariteit, het verlangen naar het goede, naar waarheid, naar gerechtigheid. En zo ontstaat er vergeving. Zo ontstaat er vrede. Zo ontstaat er liefde.

De Aanwezigheid van God daagt ons uit om iedere dag opnieuw te ontdekken wat ons allemaal wel niet ten deel valt.

Van U is de toekomst – kome wat komt.

Jezus roept ons vandaag op, om te leven van wat komt, wat ons gegeven is. Hij is onder is. Het is aan ons om dat te ontdekken, te zien.

Amen

- Muzikaal intermezzo

- Lied: 'Niet als een storm als een vloed' (Lied 321: 1, 2, 6 en 7)) (solo)

Antwoord

- Dankgebed, voorbeden, stil gebed, Onze Vader
- Collecte
 1. Wijkdiaconie
 2. Christus Triumfatorkerk (=GKO en PGG)
 3. Wijkkas

Gaan

- Slotlied 'Toch overwint eens de genade' (Lied 755) (samenzang)
- Zegen